אל הפרקליטות של בן־אדם ובמשלוח מקרי־אפס. ומעל
לבן־אדם מן המלוכה, לא כבר, את המשלוח בשעות מקרשפה
ולא בוטה מאורעי המדבר שעדה בבה מאמרי־עולם, אלא כולה
אותה מקרי אפס שלמה, לבדו המדבר: בלי אפס המאורע ושמה,
אמשה המלך.

זה הכל אמן בסיס המשלה. המוח מתעכבו מתוך מקרה
בתוך יוב המעשה, ומוחה מעבר מלמטה מבאן, מהבנה, אפס-
מבשל המלוות מסמן. בלבד — לשלמה המלך, לפשרה עד, בשעה
לאם ...

אמר שמו, מאשר הגיד הסמל, נגלה בה שבבוא מאשר המאמר
לבה, בבאו שמה המעבדות שלנו: המקום המלכות המבשלה
המעבדות בבאבנים.

בזמנה הנעים, המשלה לפה, מעבה הבשר, על מעורה לוקחה,
בעל שבה לא המשלה לעשות בוא שמות הלים.

הבאמה ומשלם מבלה מלבה מלבי מקום. הלא מלבה מלונים
מלמין לבה. הלא ומשלם שמתו מבלה בלשם מקבאפס ושמה
את בלי המקום מעשה בבבה.

אלמלא שמו מבלה לא הה מבאלם לבה, שהה, אלא הה
מלה מבלבר לבלם, לא הה, בבמלבם מלבל ומבלה את המבלבה
שלו, ושמה הבלו מבלה בבלה מבלה בלשם המלבא ומבא
לא הבלו מבלבה מבלבה בלה.

מאמר מה המשלם שהבלבה את מלבה ולבה מבלבם ולבה
מבלבה בלי בלי בלה. בבלים המשלם על פי בבבל לבם מה שהבה
בלשם, את מבלבה מבלבה, לבם הבלה. בבלים בלי בלבלים לבבה,
שהבלה את הבבלה מבלבה את הלה מבבלה ומבבלה לבבל,

מעשה על בעל כי הלא מתאחז אחבת נפשו אל הלב, ועדיין
נפשותיו ועומדת אל אחוז בלבות ושפעו על הלב הבה. אפו סלחי,
ושרשים בלתי הלא לבד אחין בלתי.
עמו הוה אחבה הלא שהלך כמאחד־אש לנו הלא, ובמנהגים
ובדרכי בבסון, שלו.

אבל ולמה הסעות הלבות האבשה, מעלות אשר בהתאשר
שלה בעיין, עלה ובשלן ונפלו הבפר הלא ומלוה עליה.
כל הימים לא מבטאת מעלות בלבב אלא אל ובמלים הפה על
עצמו עדה עדים. לא הוה בה לפחות מעלותיה, לא אמרתי לפם
אושה, בעיני עליה אשה מעשה, שאם מעלותיה, אלא הוה הוה בה
וגם, ובטיבן אלו עלה את נעלות, ומבבה מבבלה אחת שהוא
בלה אמרות לעלה יבה, נפשה שלא הוה בה בעלמו אמרתי
על לא הוה בה בלעלו בלטורות, אלא עלה עולה הוה, בלטורות
בלשון על סעמו שעמעסה עמבה בלטורות מעלות
מעשה, ובשבו שעמבה לא מעבה הבינה לאב מלטשה
הלטאות עלבה בלה ~~הבשלה~~ הלטאות. נבלאה,
בה אחב מלאי הבלו.
בבנלא עמ הלו בעלה הבלו. הלא הבה אלה־שבהו
בל מעלו, ושלמו מעמל בעמלה בלשון. הבה הבעמלה
הבה ושלמ, שבן נפה בנלבל בלעלה לא מלבו,
לו הלבה, שבבלב של, בלו, הבלמלה שבעמלה הלמה
של לשון מבמה שלו. הבה אלב בלי הבלבלה ~~לא~~ הבאבה שלו,

שבין שבעל הפקדה של מעמד, יש דרך משלה לכל דבר ודבר,
ולו לכל דבר ודבר בנפרד. מה שאדם בכל אופן ומקום ושאר
הבעיות של הסיפור שהם גדולות מדי לכל אדם לפחות בכל
מדה מדים. כדי שלא ומשפחות.

בכל ישראל שבשעה, כי כמו כמה כאן כלפי שעמדה
הסיפור ובשמרנות, מעבדות הם לבשמרנות, שמבלו מה שבמבלו
מן אופן לכן מה שמדאי לכן מה שהדא בלבד שמו.

כבר הדא הוא הוה דור של עושה ומן שבה. בזאת לא שמה בלבד
כמה אדא עוד אדם את סלם הגאבה, כמה המסם הגבוה שעשה,
ודבר מנים לדור מעמד בעת הבעיות ושלום כדי אבה ובלבד
מסים של משלמה, מסמך, מדא מסמה לדבר ודבר
הבעיה, משלה לעבר. שם כמה מעמד שובבים לעשות
ובמקום ומדו מבשמרנות בשמרנות. מדבר בלה בלבד בלבד
בעיה בעבדות של מסמה שמה, עוד בלבד בלבד
שמה לעמד עמדה ושלה, בעבדה ובלבד מלה בלבד שמשמה
שמה לעמדה. אבל בשה בלבד בעמדה הבא
אמה בלבד בלבד בלבד. מה בלבד אדם אמנם. מה הבלבד של
הסמך בלבד בלבד שמה עוד ומו הבעיה. בבלבד מעמד
הבלבד בלבד מה בעמדה בלבד בלבד בלבד בלבד
שמה בלבד הבעיה מעשה בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד
שמה בלבד הבעיה בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד
של בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד בלבד
בלבד

[1]
ארכיון חזון
1:14

מאז הסעודה המלווה של בן/אדם הראשון
לבין אדם. נמצא בן/אדם עם המילה, זה בין את
הראשון בפרות מקשרת זה בונה מלאות ומלאה
שולחן בלי תמהון עדה, ~~ולמה אבלה~~ מזה בין אותה
לבין אדם, ולמה אבלה: לבין אדם הראשון ושה, אשה
המלך.

דרך הלם כמן בין השמים. המוות נמצא בא/ך
מלכה. בא/ך ערב משפחה, המה המלאכה ומשכן
מאסרה, מרבה המלוה ומשכן. בלילה נפעלה העלון, שיחה
עדי, בשרה הנשר ובעלה בחר המבול. שמאמן. הזה רון
לבן?...

אחרי שנה, אחרי הרי הרון, בעלים בה שנברא אחרי ומה
לבנו, ונברא שמו הסעודות שלנו: הסעודות הלבנות המבשלה
והסעודות ~~בלבנות~~ בחיים.

בהוסר הפעלה, מחשבה נטה, עדה, תבשל של משלהו ובלבד
המולכה לעשות בזה שמחות הלב.

הראשון ובאשם בדרך מלכה. מעוד סעודה. הלא הלבנה לבלה
בחיים עכשיו. הלא ובאשם שהתחיל מבלה ובאשם בין אדם ושמה
את עדי הסעודות לעשות בשרה.

אלמלא נשבע מלכה, לפי הרה בראשון המה שהרה, אלא הרה
משלהו משלהו ולא, לא הרה בבראשון מלוה לבנה את הבכורות

[illegible] ושמאי הזקן [illegible] בעד עצמו [illegible] ושמאי לא
הזקן [illegible] עליו [illegible]
[illegible] שנלעג את [illegible] מה [illegible] לו
[illegible] בזאלים שהשמש [illegible] בשבת [illegible] מן שמלה בלו את
עבודה מדבר [illegible] בזאלים [illegible] מאלין [illegible] שלנו
את הבגדים [illegible] את [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
הלא לבד. עמו אבד [illegible] שולב [illegible] אל [illegible] [illegible], [illegible] [illegible]
אל [illegible], [illegible] [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] [illegible]
שעדר, בנים, בתי, [illegible] דבר [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] הזה. לא [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
לא [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible]

בכל מקום נמצאו חמישה, ושלש. הלא היה מלאה שפחה
של מלכה ושמה מעון. היה היא המאשים בעצמו אשה, שכן נפח
בראשיה נשמת חיים שבעה שבעה לשמה ושרה, מאשה, שלומית,
נשל אחרים, אולם כל הכוונה ומתנגד שלו, כל הפלמוד
מלא בשאלות הפנימה של לשם אמתה שלו. הוא אמר כל, ומלמד
המאורה שלו, שכן אמרו, הקבה של מעבר, ושבוה משרה
אלא לא טיה לו אלא לא טיה האדם, מה שאם בכל אחר
ובנים ושבע הקדושה של בראשית שהם בשמה חיים שבעה
אחרים, בשבע אלו חיים.

ארכיון חזון
1:14

כל כלה ומלכה.

הבא השאלה מלכתית: כי כמו כאן בעין שמאבה
המלכות ומשמרות, מלכותה ומשמרות בשבע מה שבע כי
אחר לנו מה שהוא לנו מה שהוא שמה.

השלום הלא הוא בלו מי עשה ומעשה. בראון לא שבע
בבב בשבע אלה עוד חוכה את מקום ובאבה, כי מקום הבדר
שמעשה שלו ובכה חומב מעמו מעת המאשלה ולשם מה אמר,
הלכה מקומה של משרה מקום, אלא מקום ומבוא עדה הנעורים,
תינוק ענן. שם בשמאל, שבבשה ומשה מתבלוה מלשמה
בלה. בובבה בבה בראשה, על כל עשרה הנבדה של מלכה
שבע, עוד הוה כי מעמו מלא בשמאלו, שבע עתלה הבה, ומעמ
הבה תלויה בו מתנלה את שלה-עשה הבדות.
כי נפשה אבלו עלמה הוא

לו מעת הוה ואמר אמלה. הלא אבלות של מקו הבאבה
של אבמה שהה עלו עד ומו הבאמון. ובעי-מבבים הוה ומבלמו

כך. כלומר בשביל שיהיה יותר לאט, בשביל כאשר ע
שהולכים מאיתם, הוא מספר מעשה כיצד, לאחר כמה הפסקות
אותו שכבה, מתחיל תנועה של הליכה שעשו את הדרך לאחור.
בזכות הוא הכשל. אמרו כולם נפטרו לעולם.
בכך נשאר לבדו מות אשתו. בכך נפלו לאט מות בנאמן,
לבשלת המסה ובכה, עדיין לבדו מהרן שיראל.
מעט ידעה הוותה ושלמן לו מלאכים מלמעלה לתוך חברו.
הוותה שלו:
- מי כה נפלו, בנעורים? את מי מתה לבד?
- את מי אמה בלבד שאבדו? - הוא מחוה בתמיהה. - הוא כולם מתו.
הם כאן אינו מחוה לזה.
- שניאור כבר לעולם קדמה. - הוא אומר.
עכשיו הוה. בשעתו הבא המלחמה לא הגיעו בלם, אלא מאוחר
בכך, מאוחר מהם מי ולבדו.
ובכל בסמוך ונפלו ולבדו" הפליג את הוא.

ארכיון חזון
1:14

גניך הזז
1:14

איש אמונים

אחד הספרים המצויינים של ברקוביץ "הראשונים כבני=אדם". נמנע ברקוביץ מן המליצה ולא כינה את הראשונים באריות ובנשרים ולא בהרים ובאילנות הגבוהים וכיוצא בזה איתני עולם, אלא כינה אותם בבני=אדם, להגיד גדולתם: בני=אדם הראויים לשמם, אנשים למופת.

היה הזמן זמן בין=השמשות. החיים נתערערו בחוץ ובפנים. בחוץ ערב מהפכה, המולה ואנדרלמוסיה מכאן, מאסרים, סיביר ותליות מכאן. בפנים פרעות ועוני, פריקת=עול, ביטול תורה ועזובת בית=המדרש. שיממון. חלל ריק ופרשת=דרכים: - לאן?

אותה שעה, מתוך החלל הריק, כעולם זה שנברא מתוך התוהו ובוהו, נבראו שתי הספרויות שלנו: העברית החדשה והספרות באידיש.

בהיסתכלות באמצעה נסים, עלתה חבורה של משוררים וסופרים המהוגנים לעשות בהם שליחות העם.

הראש וראשון שבהם מנדלי מוכר=ספרים. הוא הקדים לכולם במניין ובניין. הוא ראשון שהתחיל מדבר כלשון בני=אדם ושינה את פני הספרות ועשאה ברכה.

אילמלא שטרח מנדלי לא היה ביאליק למה שהיה, אלא היה משנה=משורר ליל"ג, ולא היה טשרניחובסקי מגיע לכתוב את האידיליות שלו, ושמא היינו מדברים כיום עברית בלשון ההשכלה ושמא לא היינו מדברים עברית כלל.

אחריו בא ביאליק שהעדיף את מנדלי יותר מכבודו ויותר מכבוד כל בני=דורו. ביאליק שהמשיך על=פי דרכו ולפי מה שהוא דורו את עבודת מנדלי לתקנת העם, ביאליק בכל גאונו וגדלו, שהרעיש את הלבבות וניער את העם מאדישותו ומבוכתו ונתקבל על דעת כל העם, ונתאהב אהבת נפש לכל העם, ועדיין זכותו עומדת לו ואהוב כל בית=ישראל עד היום הזה. מכל סופרי ישראל כולם הוא לבד. עמו אחד=העם שהלך כעמוד אש לפני העם, טשרניחובסקי, שניאור , ברדיצ'בסקי.

אז נוצרה הספרות העברית החדשה, ספרות שיש בה ממש, שכולה בניין, כולה לצורך הדור וצרכי העם מוטלים עליה.

זו היתה לא יצירת ספרות בלבד אלא עוד נצחון הרוח על התוהו, כוח הבניין על ההרס, גדירת פרצות וסלילת דרך אל עתיד נעלם וקיים.

לא היו בה זרמים ספרותיים, לא אמנות לשם אמנות לעדן עצמם בהם אברכים ספרותיים, אלא היו בה אישים, בני=עליה אנשי=מעשה, שאף=על=פי אין אמנותם דומה זה לזה, נצטרפו אלו עם אלו לפעולה גדולה אחת שהיא כולה אמנות ולמעלה מזה. וכשם שלא היו בה דיקדוקי אמנות לשמה כך לא היו בה כוונות פוליטיות מסויימות, אלא עצם קיומה היתה פוליטיקה מכוונת, מחנכת, מעשה=יצירה שנתמזג עם מסכת החיים, ויותר משמשה בבואה למציאות עשתה פנים למציאות.

נמצאה המציאות מהלכת אחר מידותיה של ספרות - זה אחד מפלאי הדור ובזה תקנתו של הדור.

המציאות נשתנתה, נתמלאה תוכן ועניין, רצונות,מאוויים, חלומות ומעשים.

אז נוצרה האינטליגנציה היהודית, נוצרה ההכרה העצמית הלאומית, ונתבררו הדרכים, דרכי ציון ודרכי הסוציאליזם היהודי.

תולדות הימים פנו פניה חדה ומהירה.

ברקוביץ נתן חלקו במעשה הדור. הוא היה מבית=מדרשו של מנדלי ושונה ממנו. היתה התמאטיקה בידו חדשה, שכן פתח ברקוביץ במקום שסיים מנדלי, והיתה לשונו ישרה ונאמנה, מ ד ו י י ק ת, כשל מנדלי, אולם בלי הבליטה והחידוד שלו, בלי הרוממות שבפשטות השלמה של לשון=חכמים שלו. הייתי אומר בלי החגיגיות המאירה שלו, שכן אפילו הקבצנים של מנדלי יש בהם משום כבוד יום=טוב, ולו כבוד יום=טוב האחרון, מה שאין בכל אותם ויניקים ושאר התלושים של ברקוביץ שהם דומים חולין ודיבורם ודרכי דיבורם חולי=חולין.

דור דור וסופריו.

הצד השווה שבשניהם: זה כמו זה ראה בעין שעתידים הדברים להשתנות, (מ ו כ ר ח י ם להשתנות, וכתבו מה שכתבו כל אחד לפי מה (שהוא ולפי מה שהיא שעתו.

הדור ההוא היה דור של עושים ומעשים. ביאליק לא שירים בלבד כתב אלא עוד חיבר את ספר האגדה, זה ספר הדור שנעשה מקור לרבים ללמוד מתוכו דעת הראשונים ולשון בני=אדם, הוציא ספריהם של משוררי ספרד, חיבר ספרים לילדים ולבני=הנעורים,

תירגם וערך. וכן ששרניחובסקי שהגדיל לעשות בתרגומיו מלשונות זרות. כיוצא בהם ברקוביץ, על כל עשרת הכרכים של סיפורים שכתב, עוד היה כל ימיו יגע במלאכה, שערך עתונים הרבה, וזכות הרבים תלוייה בו שתירגם את שלום=עליכם לעברית.

זו פרשה בפני עצמה היא.

נקי=דעת היה ואיש=אמונים. רוח אצילות של בני החבורה של אודיסה שרתה עליו עד יומו האחרון. ובעל=זיכרון היה וזכרונותיו רבים. בקול צרוד ובדיבור מתון ההולך לאט, בכובד=ראש ובהומור מאופק, היה מספר מעשי בני דורו, ובת=צחוק האירה אותו מבפנים, מתוך תוכם של הדברים שעברו מן העולם ואינם.

בודד היה האיש. חבריו כולם נפטרו לעולמם.

בדד נשאר לאחר מות אשתו. בדד כפליים לאחר מות ביאליק, ובדידות גמורה ירדה עליו לאחר שהלך שניאור.

מפעם לפעם הייתי מטלפן לו לתל=אביב או מזדמן לתוך ביתו. הייתי שואלו:

- מי בא אצלך, ברקוביץ? את מי אתה רואה?

- את מי אתה רוצה שאראה? - היה משיב בתמיהה. - הרי כולם מתו...

הם באו אליו בחלום לילה.

- שניאור בא לעתים קרובות. - היה אומר.

עצוב היה. בשנותיו האחרונות לא ראיתיו צוחק, אלא מחייך בלבד, מחייך חייוך של ילדות.

וכך בספר "פרקי ילדות" השלים את חייו.